

[Albertsen]

mennesker der i givet fald kan konvertere nogle sygedage til nogle feriedage.

Alle disse forskelle kender man, og så bliver man Gud hjælpe mig ved med at tale om, at dette er en socialt retfærdig lov, dette er en lov, hvor der overhovedet ikke skabes uligheder af nogen art. Kunne man dog ikke holde op med alle disse velsignede ord og så sige: vi skal spare 1½ mia kr., og vi tror, det er glimrende at spare dem ved at lade de syge i dette land betale dem? Det er det, der er tale om. Det ville klæde dem, der plæderer for det synspunkt, at loven skal opretholdes, at sige dette og ikke komme med alle disse omsvøb og forklaringer på, at det er socialt retfærdigt, og at det rammer lige.

Fru Agnete Laustsen, som altså ikke har opdaget, at der er en lang række kendte virksomheder, der har meddelt, at de ikke vil rette sig efter socialministerens lov, siger: der er ingenting sket, vi ved ingenting. Registrer dog, hvad der er sket, vær opmærksom på, hvad der vil ske, og erkend åbent og ærligt, at dette er en skat på sygdom, at dette er en lov, der skaber ulighed!

Og dette sker altså i et land, som vel faktisk havde en af de bedste bestemmelser med hensyn til lighed for loven, nemlig jyske lov af 1219. Den kunne man passende erindre sig. Så ville man ikke forklare den anden del med, at det er en retfærdig lov, for det er ikke en retfærdig lov. Den skaber ulighed, mere end måske nogen anden lov har gjort.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil blot spørge hr. Albertsen, om han i sin tid, da vi indførte loven om socialindkomst og dens følgelove, accepterede udtrykket »skat på handicap«?

(Kort bemærkning).

Albertsen (S):

Den bestemmelse, som fru Lone Dybkjær refererer til, drejede sig jo om indtægtsregulering, en bestemmelse, som var almindeligt accepteret, dengang det radikale venstre var fuld af social forståelse og kunne samarbejde med socialdemokratiet herom. Jeg erkender, at den pågældende lov, vi her i dag drøfter, har de radikale aldrig været med til at gennemføre. Det var en af de love, som blev

gennemført, selv om hele den borgerlige falanks stemte imod, og derfor forstår jeg ganske den kølighed, der i dette tilfælde er tale om hos fru Lone Dybkjær på de radikales vegne.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg må konstatere, at der ikke kom noget svar på mit spørgsmål. Det, der var tale om dengang, ligesom der er tale om nu, var, at vi skulle foretage nogle sociale besparelser, og så er det spørgsmålet om at gøre dem så rimelige som muligt.

(Kort bemærkning).

Albertsen (S):

Jeg kan selvfølgelig ikke udtale mig om fru Lone Dybkjærs fatteevne, men jeg forstod, at hun ikke fangede det, jeg gjorde opmærksom på. Det beklager jeg. Jeg håber imidlertid, at det måske ved nærmere eftertanke kan blive forstået, om ikke andet så når fortrykket kommer.

Inge Fischer Møller (S):

Jeg skal prøve, i det omfang det er muligt, at gøre det kort.

Først vil jeg gerne komme med nogle bemærkninger til socialministeren, der meget kraftigt pointerede, at det forslag, vi her har fremsat, er uansvarligt. Jeg vil gerne spørge: hvori består det uansvarlige, når man i et samfund vil være med til at værne nogle, der har det dårligt? Det er det første spørgsmål.

Det andet var spørgsmålet om finansieringen. Så elegant som det blev fremlagt her, kan det udlægges, som om vi, hvis vores forslag skulle få flertal, gerne ville have, at det skulle være sådan, at pensionisterne og de handicappede skulle bære byrden. Jeg har sagt det før fra denne talerstol og vil gentage det, og hvis socialministeren skulle have fået helhedsplanen forlagt, skal jeg tage et eksemplar med i morgen: prøv at læse den helhedsplan, vi fremlagde i september måned sidste år! Ud over at der var forslag om nedskæringer også på det sociale område, var der også nogle meget vitale punkter om den anden fordelingspolitik, og det tror jeg udmærket socialministeren ved. Hvis det derfor er et spørgsmål om at samle et flertal for at